

Milé setry, milí bratři, pozvu vás dnes na prohlídku. Na prohlídku jedné nádherné stavby. Nemusíte však vstávat ze židlí. Prohlédneme si totiž, co vystavěl Pán Bůh v dějinách lidstva. Kdybych měl pro Boží dílo zvolit nějaký přírůstek z oblasti architektury, zvolil bych oblouk. Určitě jste už někdy navštívili nějakou monumentální stavbu – taková středověká katedrála nebo i pražský Vladislavský sál jsou skvělou ukázkou mistrovství dávných stavitelů. I přes velikou vzdálenost zdí dokázali stavbu zastřešit stropním obloukem. Obrovská klenba dovede spojit i místa velmi, velmi vzdálená. A právě při čtení a rozjímání o adventu, o Kristově prvním příchodu mám pocit, jako kdybych vstoupil do takové mohutné stavby, rozhlížel se kolem a žasl. Žasl z rozměrů, žasl nad krásou, které věk nic neubral. Žasl z důmyslnosti, se kterou na sebe jednotlivé prvky navazují. Možná znáte podobně dech beroucí pocit uprostřed úchvatné stavby. A podobně velkolepý je i pohled na dějiny spásy. Na to, jak přicházel mesiáš. Boží dílo se klene nad dílem lidským a vytváří bezpečné přístřeší pro lidstvo. Bůh napříč staletími a tisíciletími vystavěl stavbu, ve které se mohou skrýt nesčetné zástupy, kde však je pro všechny dostatek místa.

Jakož o tom proroci svatí zvěštovali, budeme zpívat za pár týdnů při vánočních shromážděních. Pán Ježíš Kristus se na světě neobjevil jen tak z čista jasna. Jeho příchod vyhlíželi proroci. Ano, my víme, že náš Vykupitel byl očekáván, ale známe ty rozmanité podoby tohoto očekávání? Protože každý z prorockých výroků, odkazující k příchodu mesiáše je vlastně jako jeden ze stavebních kamenů, umístěných do oné obrovské klenby spásy. Víme, z čeho je postaven dům, v němž přebývá naše víra?

Z evangelia jsme slyšeli, jak zástupy přicházejí za Janem Křtitelem a zvědavě pátrají, **není-li on snad Mesiáš.**

(15)

Očekávání mesiáše bylo v onen čas velice silné. Doba byla zlá, vládcové špatní, chudoba zdrcující. Skoro každý si přál, aby přišel někdo, kdo přinese změnu. Obrát k lepšímu. Lidé očekávali mesiáše. Jistě, jinak očekávali obyčejní lidé a jinak očekávali studovaní odborníci v hlavním městě. Zde nás však evangelista Lukáš uvádí spíše mezi prosté lidi, jací nemají moc času čerpat moudrost z knih a učených rozhovorů. Oni moudrost čerpají ze svých životů, z toho, s kým se setkají. Jsou zaujati vychrtlou postavou podivína ve velbloudí kůži, který jakoby byl z jiného světa. Působí přesvědčivě. Nepotřebuje hromadu věcí, které běžně hromadíme. Jeho štěstí nepramení z ničeho, co je po ruce či v ruce. A přece je šťastný více, nežli všichni kolem. Jeho štěstí pramení ze světa, který přichází. Přicházející éra Boží vlády, přicházející epocha uplatnění Božích pravidel a norem je hlavním obsahem Janova kázání.

Čiňte pokání a věřte evangeliu, neboť se přiblížilo království Boží.

Jako kdyby svět čekal na polibek Boží a Jan učil nastavovat lidi rty, pro toto sladké políbení.

Veřejné mínění považovalo Jana za mesiáše. „Ano, on nám přináší něco nesmírně svěžího. Jeho slova osvěží a obcerství naše zemdlené duše. Podle Jana Bůh není daleko, nýbrž je blízko. A to znamená, že naše smutky a strachy vezmou rychlý konec. Jan je důvěrně sblížen s Bohem a jeho spolehnutí na Boží pomoc probouzí důvěru i v ostatních lidech. Důvěra, důvěra ke Stvořiteli je to, co my, vyplašení tvorové uprostřed zmateného světa potřebujeme. Janova řeč se lidem líbila. Vlétala jim novou chuť do života. Proto se od něj nechávali pokřtít a proto je zákonitě napadla i otázka, co když je Jan mesiáš. Vždyť nikdo jim Boha takto srozumitelně nepřiblížil. Nikdo z okolí se Bohu tolik nevydal jako Jan.“ Jak už jsem řekl, mnozí vroucně očekávali příchod Spasitele (vzpomeňme třeba ještě Simeona, o němž byla řeč před týdnem, který **očekával potěšení Izraele. 2,25**) Mnozí vroucně očekávali příchod mesiáše a Jan by jím klidně mohl být.

A co na to Jan: ***Na to Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych mu rozvázal řemínek jeho obuvi.“*** (16) Co

myslíte, zklamal Jan své posluchače, nebo nezklamal? Přáli si potkat mesiáše a on jim řekl, že mesiášem není. To zavání zklamáním. Jenže: Přáli si potkat mesiáše a Jan řekl, že přichází v těsném závěsu za ním a že samotného Jana předčí. To zní naopak slibně. Jan jeho příchod chystá, oznamuje, naznačuje, že on sám ještě neobjevil o Bohu všechno důležité. Že ještě něco nového má být pověděno a dosvědčeno životem někoho jiného. Jan je tedy jen jedním z kamenů celé té mohutné stavby, která se nazývá Očekávání záchrany. Očekávání spásy.

Kolik bylo lidí podobných Janovi? Do kolika lidí se vkládaly všemožné naděje, že napraví svět? A když už ne svět, tak aspoň ten malý a tolik zkoušený národ Judejců. Národ židovský. V dotazu zástupů, není-li Jan mesiáš, vidíme velikou žízeň po Boží vstupu do dějin. Mnoho lidí takto žíznilo. Mnoho lidí takto dodnes žízní. Jako v obrovském chrámu se můžeme dívat kolem a nacházet jednotlivé prvky biblického i nebiblického vyhlášení Krista.

Když byl v dobách řecké neboli helénské nadvlády (někdy v 3.-2. století před naším letopočtem) znesvěcen Jeruzalémský chrám, objevily se úvahy, že teď už to konečně musí přijít. Konečně přijde vojevůdce, který smete nadvládu rouhačů. Živeno touto vizí vzplálo makabejské povstání proti pohanským bohům a proti obětování prasat v chrámu. Povstání bylo úspěšné, vynutilo si obnovení řádných bohoslužeb bez příměsi modlářství. Vítězství to bylo slavné, leckomu se zdálo, že mesiášská vláda už už nastane. Jenže pak se všechno nějak zamotalo. Vítězové se spolu neuměli pořádně domluvit, horlivost se vytratila a mesiáš byl rázem v očích lidu pěkně daleko.

Anebo když se židé vrátili z babylonského zajetí. Z rozvalin budovali své svaté město a s ním i svatý chrám. Dílo obnovy se vlekl. Chyběly peníze, chyběla motivace, chybělo vedení. Pak se

ale do věci s novým duchem vložil místodržící jménem Zorobábel, skomírající dílo rozhybal a dovedl ke zdárnému konci. Vzhledem k tomu, že byl vzdáleným potomkem krále Davida, objevily se spekulace. „Teď, když spravil náboženské základy, mohl by ještě napravit společenský život, pak mezinárodní postavení země a tím by se prokázal jako mesiáš.“ Jenže ani jedno z toho se Zorobábelovi nepodařilo.

A ještě v dřívějších dobách, kdy ještě Judské královstvíčko bylo samostatné a o svou svébytnost zápasilo v sousedství mocné říše babylónské, tehdy prorok Izajáš (jak jsme slyšeli v prvním čtení) hlásal: ***Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ Jeho vladařství se rozšíří.*** (9,5n) A opět bylo toto slovo mnohými vtaženo do přítomnosti. Teď se nám narodí nový panovník. Dědic trůnu, který bude úspěšnější než jeho předchůdci a podaří se mu vyšachovat okolní říše. ***Pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království.*** Jenže žádné takové zázračné dítě se v potřebný okamžik nenarodilo.

A tak bychom mohli ve výčtu pokračovat. Na mesiáše se čekalo, představy se proměňovali. Jednou měl více podobu krále – tak jej vidí některé příběhy a žalmy věnované Davidovi. Podle jiných náznaků měl vystupovat jako prorok. Takto je předpovídal Mojžíš. (Hospodin vám dá mocného proroka.) Jindy zase nabýval spíše podobu kněze a náboženského vůdce. V jednu chvíli dokonce zvláštní skupina Esejců v Kumránu u Mrtvého moře své očekávání rozdělila a očekávala dva mesiáše – krále a kněze, jednoho pro politiku a druhého pro chrám a zbožnost. A když bylo lidu nejhůř, připojil Izajáš domněnku, že spásu nepřinese skvostný vládce, nýbrž ji přinese ponížený služebník.

A zase se ptám – kolik nadějí lidé ve svých srdcích vydolovali, aby se jim snáze žilo? Pořád čekali a čekají na božského Pomocníka, který je vytrhne z nouze a rozdrtí hlavu smrtonosnému hadovi, tomu ďábelskému svůdci z ráje, o němž je řečeno: ***Mezi tebe a ženu položím nepřátelství i mezi potomstvo tvé a potomstvo její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.*** (Gn 3,15) Již tehdy se pohled lidí obrátil k Vykupiteli.

Sestry a bratři. To jsou kameny, z nichž je postavena naše víra. Žádný z kamenů, žádný z jednotlivých pohledů nestačí na to, aby vytvořil celou klenbu Boží spásy. Obraz Boží záchrany skládáme pro sebe ze svých dnů, ze svých zkušeností, ze svých zklamání a radostí i ze svých snů. Nad tím vším Ježíš. *Jakož o tom proroci svatí zvěstovali, Duchem svatým jsouc hnuti viděti žádali, Krista pána vtělení v život Panny čisté, toho jsme se dočkali v tomto čase jistě.* Spasitel, mesiáš, Kristus přišel jako dítě. Vyrůstal v obyčejné rodině tesaře, chodil mezi lidmi,

STAVBA SPÁSY (Lukáš 3,15-18)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Úterý, 14 Prosinec 2010 23:52 -

trávil s nimi čas, pomáhal jim a přitom jim vyprávěl o Bohu. A toto je, spása. Neboť ani smrt nemohla dobré Ježíšovo dílo přervat. Ten který přišel v podobě prostého člověka, k nám přichází zas a vtahuje nás do svého Ducha, abychom žili se stejnou důvěrou k Bohu jako on. Amen.

Izajáš 9,1-6 272; 555; 622 Efezským 2,19-22

Kázání na adventí pobožnosti 9. prosince 2010.